Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

NR. 2 – 8-14 JANUARI 1972
losse nummers 60 cent

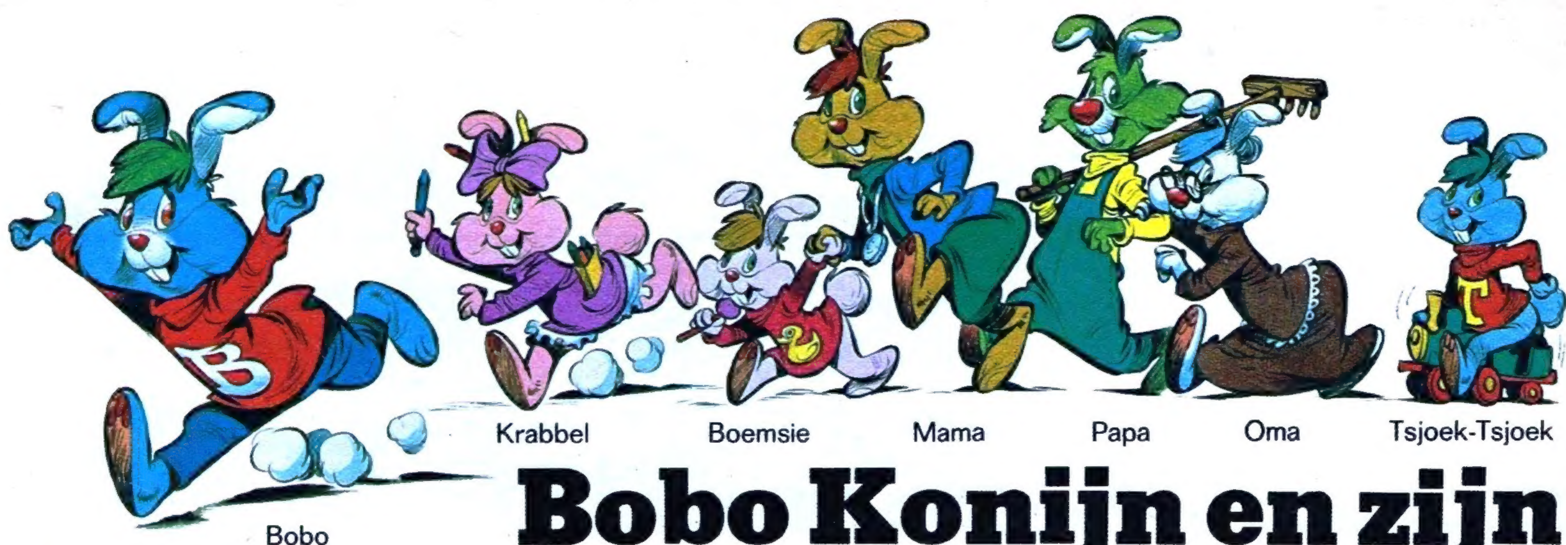

nu met toverplaatje

Misschien is 't ook wel iets voor jou
Trekken aan een klokketouw
Bobo en papa Konijn
vinden 't allebei reuze fijn.

Zie je de vier klokken, die er in de tekening zijn verstopt?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

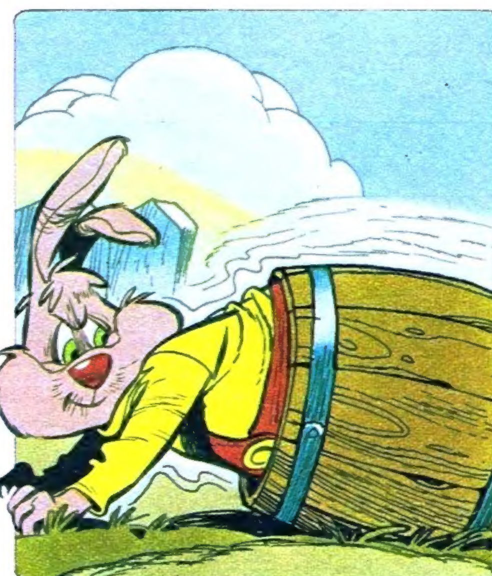
Bobo Konijn en zijn

1. Papa Konijn heeft het druk. Er is zoveel te doen in de groentetuin. Maar papa heeft plezier in zijn werk. Hij hoeft alleen maar aan de grote sappige wortels te denken! Er is nog iemand, die daaraan denkt...

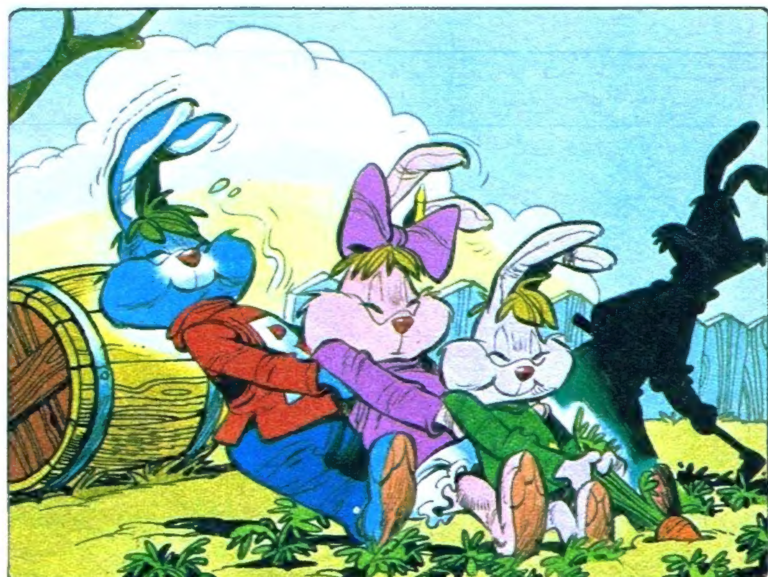
2. Oom Slokop! Op zijn tenen is hij de tuin ingeslopen. Mmm, wat heeft hij een trek in zo'n sappige wortel! Hè, jakkes, daar komt Bobo aan. Dat is nou vervelend. Direct ziet hij hem...

3. Oom Slokops oog valt op een grote ton. Als hij daar eens inkruipt en wacht tot Bobo weg is... Ja, natuurlijk, dat is het! Oom Slokop wurmt zich naar binnen. Het gaat net, maar het moet niet te lang duren!

4. Bobo is niet alleen. Krabbel en Boemsi hollen achter hem aan en in koor roepen ze: „We komen wortels halen voor mama!" „Dat is goed," lacht papa. „Maar jullie moeten ze zelf uit de grond trekken. Ik heb het te druk." „Geeft niks, hoor," zegt Bobo. „Dat kunnen we best." En meteen gaan ze aan de slag.

5. Maar wat zitten die wortels vast! Zelfs Bobo krijgt ze er niet uit. „Ik weet wat," zegt hij. „We gaan achter elkaar staan en dan trekken we met zijn drieën." „Ja, leuk!" roept Krabbel. „Dan is het net touwtrekken." „Vooruit, in de rij," zegt Bobo. „Ik tel tot drie en dan trekken. Ene, tweeë, drie!"

vrolijke familie

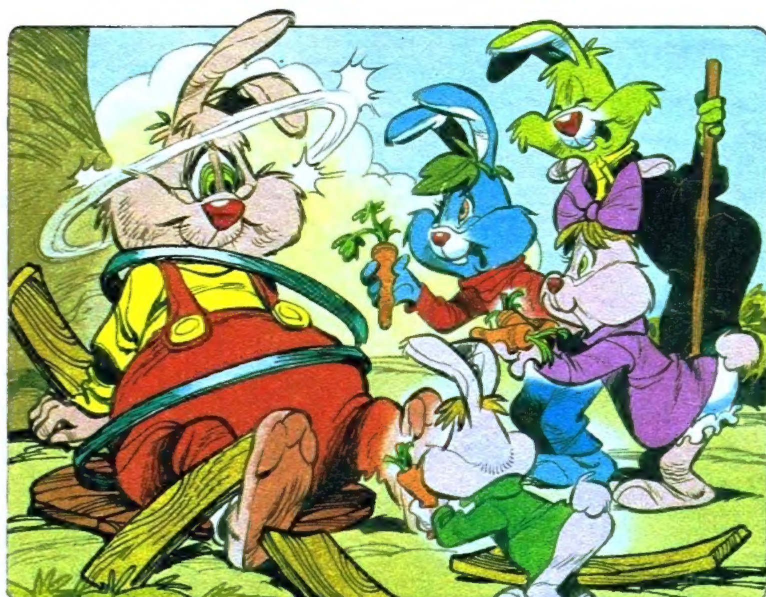
6. De wortel zit toch iets lossser dan ze dachten en met een hoeraatje schieten ze achterover. Precies tegen de ton aan... De ton begint te rollen en daar gáát oom Slokop! Maar dat weten Bobo, Krabbel en Boemsi natuurlijk niet. Verbaasd kijken ze de ton na. „Hellup! Stop! Ik, ik, ik... Stop dan!"

7. Wat is dat? Een pratende ton? Papa Konijn komt ook kijken. „Het lijkt wel of er iemand in zit," mompelt hij. „Hij rolt tegen de boom!" roept Bobo. „Ja!" gilt Krabbel. „En dan vliegt hij aan stukken. Dat oude ding!" Oom Slokop heeft zijn ogen stijf dichtgeknepen en zijn vingers in zijn oren gestopt. Hij vreest het ergste!

8. Wam! Met een enorme klap is de ton tegen de boom aan gekomen en op hetzelfde moment springt hij uit elkaar. „O!" gilt oom Slokop angstig. „Leef ik nog?" „Ja, oom," giert Bobo. „U bent nog springlevend." Geschrokken krabbelt oom Slokop overeind. „Ik, ik..." hakkelt hij. „Ik wou echt niet aan de wortels komen, hoor..."

9. Papa Konijn en de konijntjes weten wel beter. Maar ze zijn niet boos op oom Slokop. Hij heeft het al benauwd genoeg gehad. „Kijk eens, oom," lacht Bobo. „Die is voor u!" Ook Krabbel en Boemsi brengen oom Slokop een lekkere sappige wortel. En dan duurt het niet lang of oom is alle narigheid weer vergeten!

SIMMIE SUIKER HET OLIFANTJE MET DE LANGE SLURF

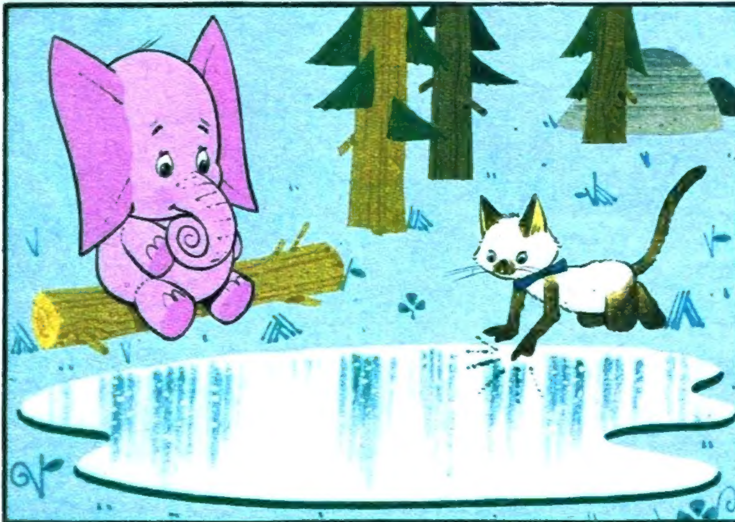
1. Het heeft gevroren en de ijsbaan is open. „Had ik maar een kwartje," zucht Rongrong. „Dan kon ik gaan glijden op de ijsbaan."

2. „Ik weet wat," zegt Simmie. „Wij maken onze eigen ijsbaan." Hij gooit zijn lange slurf in de vijver en laat hem vol water lopen.

3. Lachend kijkt Rongrong toe. Simmie spuit het water over de straat. Nu hoeft het alleen nog maar te bevriezen.

4. Het vriest hard en het duurt niet lang of de ijsbaan is klaar. „Ik heb wel geen schaatsen," zegt Rongrong, „maar met mijn pootjes kan ik ook schaatsen, hoor. Kijk maar, Simmie."

5. Simmie moet erom lachen. Rongrong doet net alsof hij aan het kunstschaatsen is. Daar gaat hij. Zelfs op één pootje, met zijn staart zwierig in de lucht. En dan probeert hij te draaien...

6. Maar dat gaat verkeerd! Met een klap komt hij op het gladde ijs terecht. „Je deed ook zo onvoorzichtig!" roept Simmie.

7. Net wil Rongrong vreselijk boos worden over die opmerking, als Simmie op een geweldig idee komt. Weer kan zijn slurf helpen!

8. Hij windt hem om Rongrong heen en dan kan het poesje maar raak schaatsen. Vallen is er niet meer bij. En Simmie houdt hem stevig vast.

Zou er VOLGENDE WEEK nog ijs zijn?

EEN WINKEL VOL MET DIEREN

1. In de dierenwinkel worden dieren verkocht en natuurlijk komen er ook vaak nieuwe bij. Op een ochtend wordt er een kist bezorgd. Vrolijk pakken Marliesje en Paul hem aan. Ze weten wat erin zit. Guinese biggetjes! Heb je daar weleens van gehoord? Op het plaatje zie je hoe ze er uit zien.

2. Vlug maken zij de kist open. „Wat een schatjes," roept Marliesje. „Ik denk dat ze het koud hebben," zegt Paul. „Dat komt van de lange reis."

3. „We kunnen ze even bij de kachel leggen," zegt Marliesje. Terwijl de biggetjes lekker warm op het kleedje voor de open haard liggen, maakt de tweeling hun huisje in orde. Er komt vers stro in, een bakje water en een bak eten. En dan gaan de biggetjes er natuurlijk ook in.

4. „Ik hoop dat het een hele tijd duurt voor ze verkocht worden," zegt Paul. „We kunnen papa vragen of we er een mogen houden," meent Marliesje. „Natuurlijk!" zegt Paul. „Als we vandaag nu heel goed helpen, dan mag het vast." „Ja, vast," zegt Marliesje.

OOM STUNTEL

GAAT VISSEN

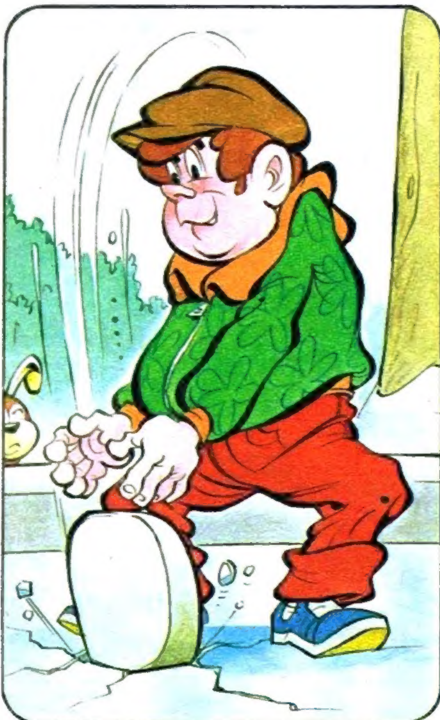

1. Het heeft hard gevroren. Iedereen denkt aan schaatsen en sleeën. Iedereen, behalve oom Stuntel! Weet je wat hij gaat doen? Vissen! „Maar, oom," zegt Heintje. „Als er ijs ligt, dan kun je toch niet vissen? Waarom gaat u niet mee naar de ijsbaan?" „Omdat ik ga ijsvissen," lacht oom Stuntel.

2. Bij de vijver in het park blijft oom Stuntel staan. „Kijk, Heintje, het is heel makkelijk. Eerst moet ik natuurlijk een gat in het ijs hakken. En dat doen we zo. Met een steen!" „Hmm," zegt Heintje, „toch vind ik het nog steeds gek om in de winter te gaan vissen. Dat kun je toch de hele zomer doen. En schaatsen niet!"

3. Oom Stuntel trekt zich niets van Heintjes gesputter aan. „IJsvissen is iets anders dan gewoon vissen, Heintje," mompelt hij. „Het is een heel bijzondere sport."

4. Een gat in het ijs is zo gemaakt. „Ziezo," lacht oom Stuntel. „Zakken maar, dobbertje. We gaan beginnen." Flap en Heintje kijken verbaasd toe. Oom Stuntel is toch maar een rare.

5. Het duurt niet lang of oom Stuntel roept: „Beet! Ik heb beet, Heintje!" Gespannen kijkt Heintje toe. „Een, twee, drie, daar gaat ie," roept oom. Maar hij gaat helemaal niet. Er is geen beweging in te krijgen...

6. „Haha," giert Heintje. „Er zit vast een walvis aan. Of een haai!" Oom Stuntel trekt en trekt, maar er gebeurt nog steeds niets. „De dobber zit vast!" roept Heintje. „Maar dat hoort natuurlijk zo bij ijsvissen!" Oom Stuntel zegt niks. Verbeten kijkt hij voor zich uit en geeft een harde ruk aan de hengel.

7. Op hetzelfde moment horen ze een verschrikkelijk gekraak. Door het gewicht van oom Stuntel is het ijs aan de kanten gaan breken. „Oom!" roept Heintje geschrokken. „Kijk uit!" Maar het is al te laat. Het ijs heeft helemaal losgelaten en begint te kantelen. „O!" gilt oom Stuntel angstig. „Ik. . . ik. . . ik verdrink!"

8. Dat is natuurlijk wel een beetje overdreven. In zo'n kleine vijver verdrink je niet zo gauw. Als je tenminste zo groot bent als oom Stuntel. Maar kopje onder gaat hij wel. En dat is ook niet lekker in dat ijskoude water! Heintje staat te lachen aan de kant. „Kijk eens wat er aan uw hengel zit!" roept hij vrolijk.

9. Dan ziet oom Stuntel het ook. Geen walvis en geen haai, maar een oude laars! „Hoort dat nou allemaal bij ijsvissen?" roept Heintje. „Vissen die Eskimo's op laarzen?" „Praat me niet meer van ijsvissen en Eskimo's," zucht oom Stuntel. „Vanmiddag ga ik naar de ijsbaan. Dat lijkt me heel wat beter in de winter."

We gaan allemaal naar Hummelhonk

Het is kijkdag op Hummelhonk. De papa's en mama's mogen komen kijken naar wat de kinderen gemaakt hebben. Bas laat mama zijn mooiste tekening zien en Lucy trekt pop steeds weer andere kleertjes aan. De kleertjes zijn door de kinderen van Hummelhonk gemaakt. Knap, hè?
Miepje is een cake aan het bakken. Ze kan niet laten er steeds even van te proeven en haar kleine broertje snoept ook al van het beslag. Straks is de cake op voor de juffrouw hem in de oven kan zetten. Hoe vind je Miepje die koksmuts staan?
De tweeling laat zien hoe goed ze op het klimrek zijn. Een van hen doet zelfs een oefening terwijl hij een glaasje limonade drinkt. Wat een acrobaat, hè? Johan en zijn vader moeten er verschrikkelijk om lachen.
En wat doen de anderen allemaal? Eens kijken, hoor. Loekie en Anja houden de kleintjes zoet bij de wipplank. Marjo helpt juffrouw Ans bij het rondbrengen van de drankjes en Wiesje geeft de planten water.
Peter laat zijn zusje het schoolkonijn zien en Herman wil Ronald een glas limonade brengen. Maar hij struikelt en Ronald krijgt de limonade over zich heen. Zie je wie er weer te laat komt? Leo. Zijn mama heeft zo lang op hem moeten wachten. Nu is zij ook nog te laat.
Mieke is vergeten haar kousen aan te trekken. „Dommerd," lacht haar mama. „Hier zijn ze."
Heb je juffrouw Lien en Jennie al ontdekt? Je vindt ze op het midden van de tekening.

Drie potloden en drie verfkwasten zijn er in de tekening verstopt. Kijk maar eens goed!

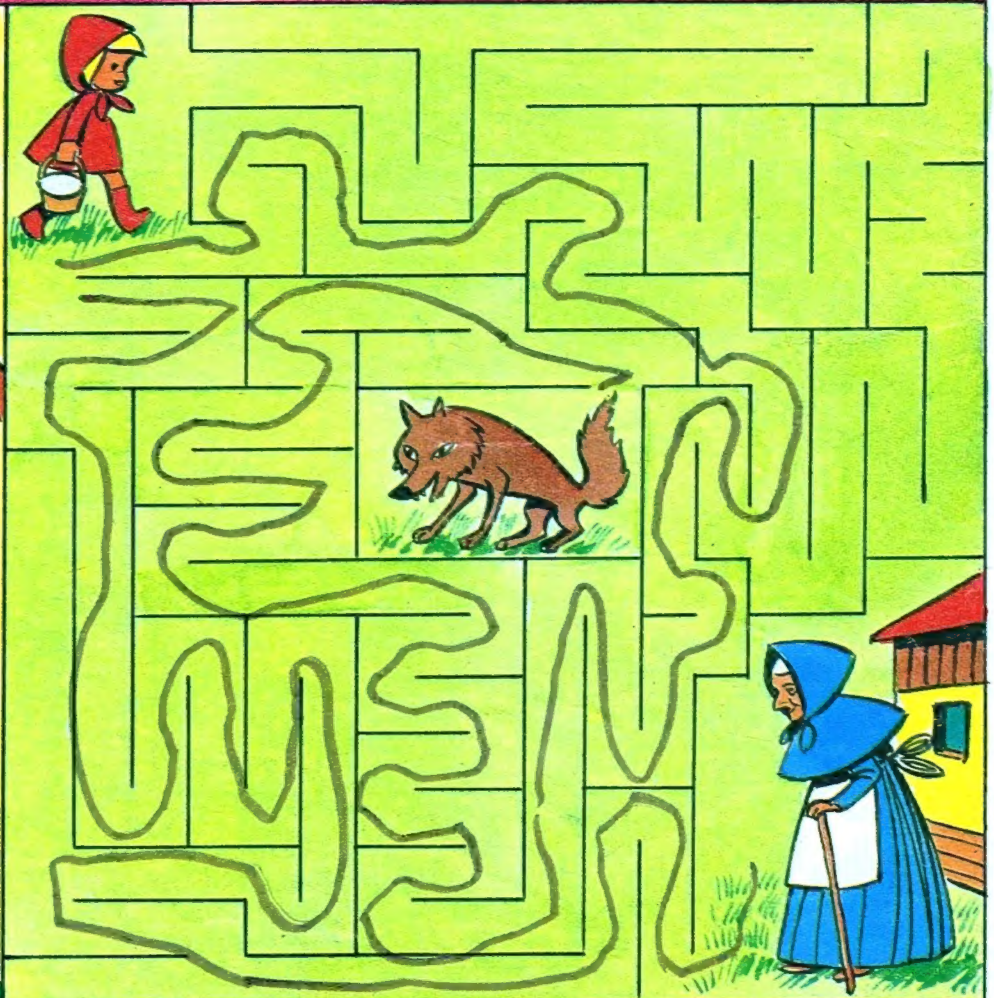

ROODKAPJE EN DE WOLF

Als je goed kijkt... Ja, dan zie je wel dat een van deze vier jongetjes een heel klein beetje anders is dan de anderen.

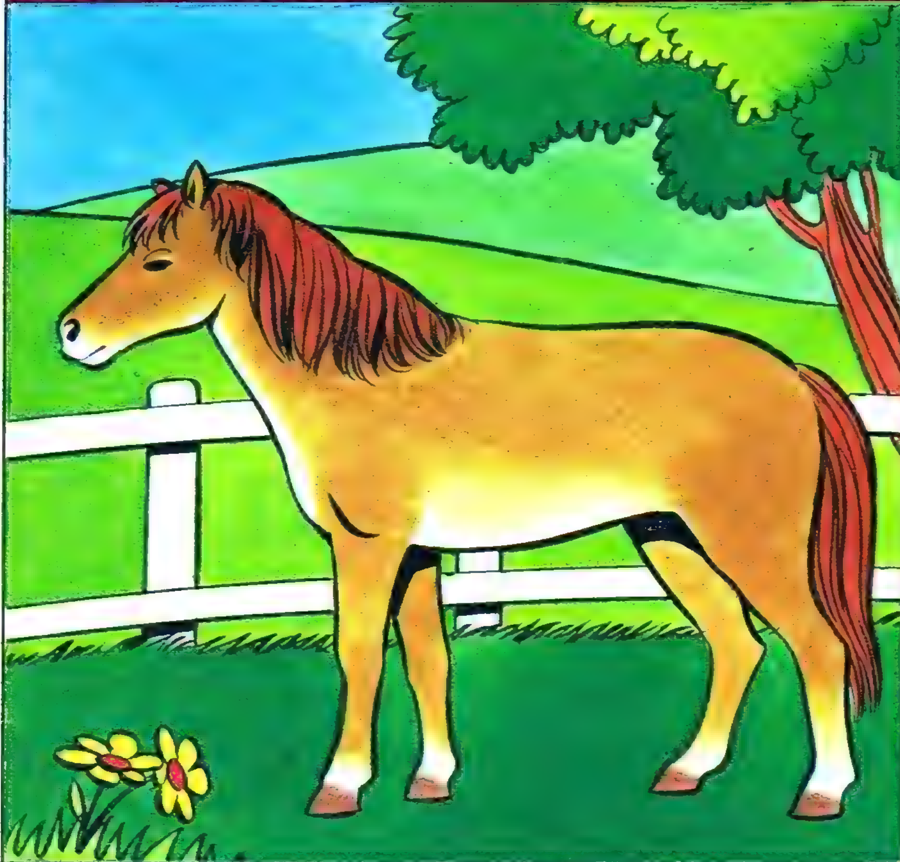

Waar kijkt dit konijntje naar? Je komt erachter door een lijn over de cijfertjes te trekken.

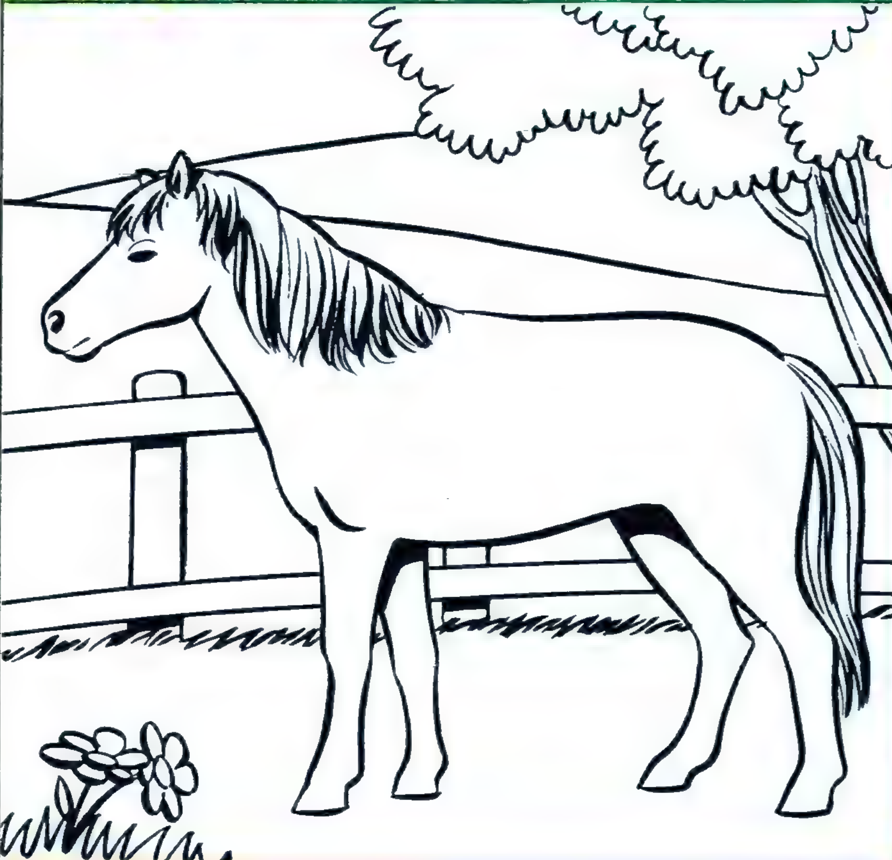
Roodkapje wil naar oma toe. Maar de wolf is er ook nog... Welke weg kan Roodkapje het beste nemen?

EEN ECHT - EN EEN HOBBELPAARD

Geen echt, maar een hobbelpaard! Kleur je het ook weer even?

Geen speelgoedpaard, néé een echt! Doe je goed je best met kleuren? Kijk maar naar het voorbeeld.

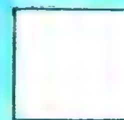

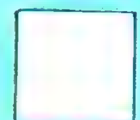

En nu even tellen. Hoeveel beertjes en hoeveel auto's zijn er? Vul je de aantallen even in?

BOBO TEKENHOEK

Hoe gaat dat? Laat uw kleuter(s) met potlood of balpen op een briefkaart een tekening maken. Het mag van alles voorstellen. Maar denk erom: niet laten kleuren. Schrijf op de frankeerzijde van de kaart in blokletters voor- en achternaam van de kleuter, leeftijd, adres en woonplaats.

Annemarie Nederspel
(3 jaar)
Landmeterspad 2
DELFT

Pauline de Vries
(4 jaar)
Parkweg 20a
GRONINGEN

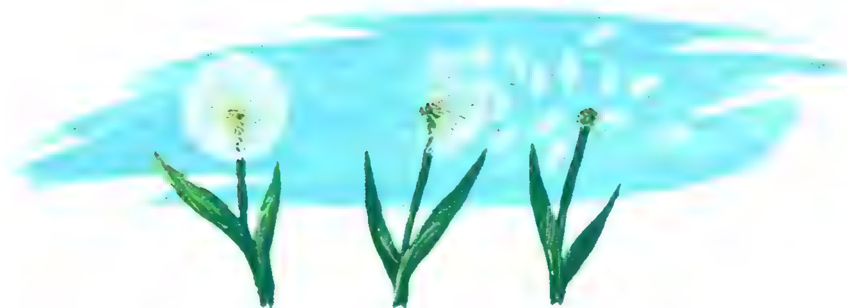
Annemieke van Steenbergen (7 jaar)
Heilooërdijk 122
ALKMAAR

Frederique Bakker
(8 jaar)
Hoogereind 36
DE WAAL
TEXEL

Adresseer zó: Bobo Tekenhoek, postbus 297, Haarlem. Voor België: Bobo Tekenhoek, Van Schoonbekestraat 34-38, 2000 Antwerpen.

EEN ECHT HORLOGE

Willeke was pas jarig geweest. Ze had een horloge gekregen. Een echt horloge, waarop je precies kon zien hoe laat het was. Willeke vond klokkijken nog wel een beetje moeilijk, maar bepaalde tijden wist ze al precies. Als het 's ochtends tijd was om op te staan, dan hoefde mama haar niet meer te roepen en ook wist ze al wanneer het tijd voor het middageten en de thee was.

Op een middag speelde Willeke met haar vriendinnetje Paula en met buurjongetje Kees in de tuin. Ze deden tikkertje en verstoppertje. En toen dat begon te vervelen, gingen Willeke en Paula bloemen plukken. Kees niet. „Bloemen plukken is iets voor meisjes," zei hij en hij klom in een boom. „Het is bijna theetijd," riep Willeke plotseling. „Ik zie het op mijn horloge." „Je hebt helemaal geen horloge nodig om dat te weten," zei Paula. „Je kunt het aan de pluisjes van de paardebloem zien. Als je ze er in één keer afblaast, dan is het één uur. In twee keer, dan is het twee uur en zo maar verder." „Laten we het proberen," riep Kees. Hij plukte een paardebloem en begon te blazen. Een, twee keer had hij nodig om alle pluisjes eraf te blazen.

„Kan niet," lachte Willeke. „Jullie waren hier pas om twee uur. Het is al later." „Nu ik," zei Paula. Ze blies en blies, maar in plaats van drie keer had ze vijf keer nodig om alle pluisjes van de paardebloem af te blazen. „Zie je nu wel," riep Willeke triomfantelijk. „Een horloge is veel makkelijker." „Het is ook maar een spelletje," lachte Paula. „En soms komt het echt uit, hoor!"

Op dat moment kwam mama de tuin in. „Drie uur. Limonadetijd!" riep ze vrolijk. Willeke keek vlug op haar horloge. „Klopt," zei ze, „'t is precies drie uur." Paula en Kees keken ook even op Willekes horloge. „Ja, precies drie uur," zeiden ze en ze wisten meteen wat ze voor hun volgende verjaardag zouden vragen. Een horloge. Een echt horloge! En de paardebloem? Die hielden ze voor hun spelletjes! Natuurlijk!

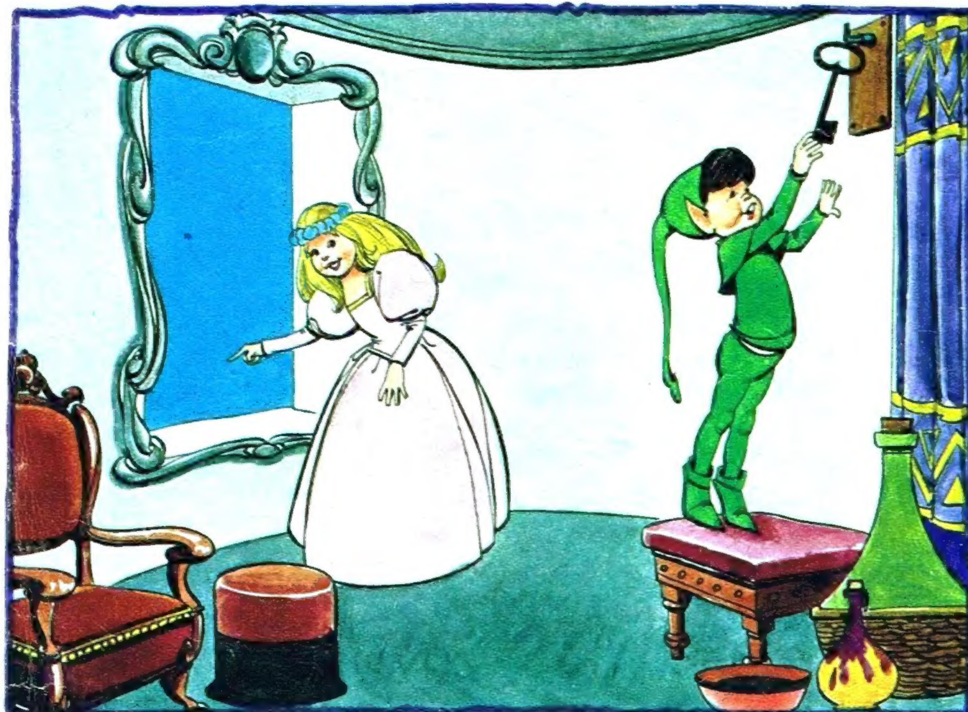
GA JE MEE NAAR

1. Weet je het nog? Pukkie en Wanda zijn op zoek naar het toverwater, dat de zieke plant van de Sprookjeskoningin beter kan maken. Ze staan nu voor een hele hoge toren. Bovenin die toren moet een sleutel liggen.

2. En die sleutel geeft toegang tot de tuin, waarin de toverfontein staat. In spanning beklimmen Wanda en Pukkie de wenteltrap. „Wat een hoogte," zucht Wanda. „Als de sleutel er nou maar is." „Vast," zegt Pukkie.

3. Eindelijk komen ze bovenin de toren. In de torenkamer. „Hier moet hij zijn," zegt Wanda. Ze kijkt onder de zitting van de stoel, in de vazen en onder het vloerkleed. Want zo'n sleutel ligt natuurlijk niet zo maar voor het oprapen. Of? „Ik heb hem," roept Pukkie plotseling. Verbaasd kijkt Wanda op. En als ze ziet waar de sleutel is, schiet ze in de lach. Hij hangt heel gewoon aan een pilaar. Wanda loopt naar het raam. „Kijk, daar ligt de tuin," wijst ze.

4. Pukkie gaat naast haar staan. Hij buigt zich voorover om maar zoveel mogelijk te kunnen zien. Op dat moment scheert een vogel rakelings langs zijn hoofd. Pukkie schrikt er zo van dat hij de sleutel laat vallen. „In het water," roepen ze allebei geschrokken.

Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 45 cent, per kwartaal (13 nrs.) f 5,85. Losse nummers: 60 cent. Betalingswijze: Krijgt u het blad per post onder adresband dan ontvangt u een acceptgirokaart. Als u het blad van de wederverkoper ontvangt, regel dan de betaling met hem. Artwork by Eurostudio, Milan.

SPROOKJESLAND?

5. Zo vlug als ze kunnen, rennen ze naar beneden. Nu lijkt het helemaal alsof er geen eind komt aan die wenteltrap. Eindelijk, eindelijk staan ze buiten. „Kijk nou eens!" roept Wanda verbaasd. Vlak voor hen op het grote blad van een waterlelie zit een elf en wat heeft hij in zijn hand? De sleutel!

6. „Wat fijn dat je hem gevonden hebt!" roept Pukkie opgetogen. „Onze koningin zal je dankbaar zijn. Echt!" „Hihi," klinkt het vanuit de vijver. „Maar je denkt toch niet dat ik hem teruggeef? Het idee, zeg! Hihi." En de elf maakt vliegensvlug dat hij wegkomt. Stampvoetend kijken Wanda en Pukkie hem na.

7. Maar Pukkie is slim. Hij heeft een stuk hout ontdekt en een heel groot blad. „Kom, Wanda, we roeien achter hem aan. Toe, vlug!" Wanda vindt het wel een beetje griezelig, maar ze moeten toch iets doen.

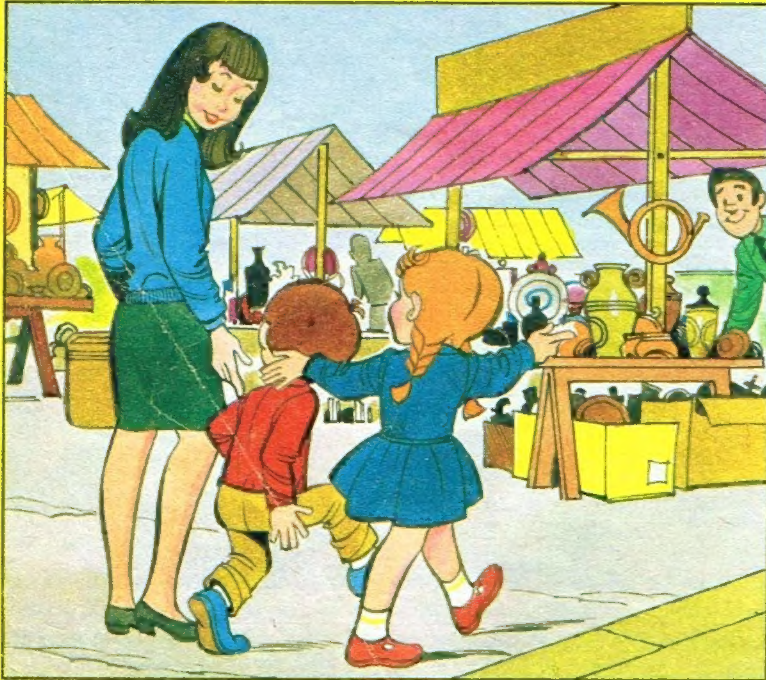
8. Lachend kijkt de elf achterom. „Jullie halen me toch niet in!" roept hij. „Je hebt niet eens een echte boot en ik ben kampioen-zwemmer." Wanda en Pukkie zeggen niks. Gespannen turen ze voor zich uit.

„Kijk daar eens!" roept Wanda plotseling. „Een grot! Als hij daarin verdwijnt en er een grote steen voor schuift... Vlug, Pukkie. Vlug!" Wat een avontuur. Volgende week horen jullie hoe het afloopt.

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 8 F. Verkrijgbaar bij de verkopers in boek- en dagbladhandel.

ANJA EN JEROEN

OP DE MARKT

1. Dat is gezellig. Anja en Jeroen gaan met mama naar de markt. Mama moet groente kopen en sinaasappels en pinda's. Anja en Jeroen zijn dol op pinda's, maar het liefste nog kijken ze bij dat ene kraampje. . .

2. Bij dat kraampje, waar alle mogelijke oude dingen liggen uitgestald. Ouderwetse kannetjes en borden en lampjes en schilderijen en nog een heleboel meer. „Kijk eens," roept Anja opgetogen.

3. Ze heeft een schilderijtje ontdekt dat ze graag wil hebben. En Jeroen een lampje. Een ouderwets lampje. „Net de lamp uit „Aladin en de wonderlamp," roept Jeroen. „Mag ik hem, mama?"

4. Met een volle tas komen ze thuis. Anja heeft het schilderijtje gekregen en Jeroen de wonderlamp. Anja en Jeroen spelen het verhaaltje van „Aladin en de wonderlamp" en een pret dat ze hebben!